

Ὁ Ὅσιος Κλήμης

Ημ. Εορτής:	26 Ιανουαρίου
Ημ. Γέννησης:	
Ημ. Κοιμήσεως:	1111 μ.Χ.
Ημ. Ανακομιδής Λειψάνων:	
Πολιούχος:	
Λοιπές πληροφορίες:	
Εορταζόμενο όνομα:	

Ὁ Ὅσιος Κλήμης ὑπῆρξε γόνος εὐσεβῶν Χριστιανῶν ποὺ κατάγονταν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ανατράφηκε μὲ παιδεία καὶ νοουθεσία Κυρίου καὶ ἀπὸ μικρῆ ἡλικία ἐκκλησιαζόταν καὶ μαθήτευε στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς ψαλμωδίες.

Σὲ ἡλικία τριάντα ἐτῶν ἐγκατέλειψε τὴν ματαιότητα τοῦ κόσμου αὐτοῦ καὶ ἀκολούθησε τὴν ὁδὸ τῆς μοναχικῆς πολιτείας, ἀσκητεύοντας στὴ μονὴ τοῦ Ὁσίου Μελετίου στὸν Κιθαιρώνα κοντὰ σὲ αὐτὸν τὸν μεγάλο Ἀσκητῆ. Ἐκεῖ διέλαμψε στὴ σιωπῆ, τὴν ὑπακοή, τὴν ἄσκηση καὶ τὴν προσευχή. Ἐλεγε τὴν καρδιακὴ προσευχή, τὸ «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησον μὲ» καὶ ἡ καρδιά του γέμιζε ἀπὸ παρηγοριὰ καὶ χάρη. Μέσα στὶς λίγες αὐτὲς λέξεις συμπύκνωσε ὀλόκληρη τὴ θεώρηση τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Οἰκονομίας. Ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὶς Ἀκολουθίες ποὺ γίνονταν στὸ ναό, ἦταν μεταμορφωμένος.

Ἐνας ἀδελφὸς τῆς μονῆς, ὁ μοναχὸς Ἰάκωβος, κάποιο βράδυ, εἶδε τὸν Ὅσιο νὰ προσεύχεται καὶ νὰ στέκεται ὑψούμενος στὸν ἀέρα. Ὀλόκληρος ἦταν λουσμένος στὸ φῶς. Ὁ Ἰάκωβος κοίταζε καὶ δὲν χόρταινε νὰ βλέπει τὸ θεῖο θέαμα. Ἐνίωσε τέτοια συγκίνηση, ποὺ γύρισε πίσω στὴ μονὴ καὶ μίλησε στοὺς ἄλλους μοναχοὺς γιὰ τὴν ἐμπειρία του καὶ γι' αὐτὸ ποὺ εἶδε. Ἔτσι ὁ ἰσάγγελος Κλήμης, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν δόξα καὶ τὸν ἔπαινο τῶν ἀνθρώπων, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἤρθε στὸ ὄρος τοῦ Σαγματᾶ, ποὺ εἶναι κοντὰ στὴν πόλη τῶν Θηβῶν καὶ συνέχισε τὴν ἄσκησή του σὲ ἓνα ἀπόκρημνο σπήλαιο.

Μόλις ὁ Ὅσιος μπῆκε στὸ σπήλαιο, ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸ ποὺ τοῦ χάρισε ἓνα ἀχειροποίητο κελί. Ὁ τόπος αὐτὸς ἔγινε ἡ γῆ τῶν ἀσκητικῶν παλαισμάτων αὐτοῦ, δηλαδὴ τῶν δακρύων, τῆς εὐχῆς, τῆς νηστείας καὶ τῆς αὐστηρῆς ἀσκήσεως. Ἐκεῖ ἔμεινε πολλὰ χρόνια καὶ συγκέντρωσε γύρω του πλῆθος μοναχῶν, τοὺς ὁποίους καθοδηγοῦσε θεοφιλῶς.

Ἔτσι, ἀφοῦ ἔζησε κατὰ Θεόν, ὁ Ὅσιος Κλήμης κοιμήθηκε τὸ ἔτος 1111 μὲ εἰρήνη. Λίγο πρὶν παραδώσει τὴν ἀγία του ψυχὴ στὸν Θεό, κάλεσε τοὺς συμμαναστῆς του καὶ τοὺς εἶπε: «Σᾶς χαιρετῶ, ἀδελφοί μου. Σᾶς ἀφήνω τὴν εὐλογία μου. Θὰ προσεύχομαι γιὰ τὸν καθένα ἀπὸ ἐσᾶς. Καὶ ἐλπίζω σύντομα νὰ συναντηθοῦμε. Συγχωρεῖστέ με γιὰ ὅτι σᾶς λύπησα. Προσευχηθεῖτε νὰ δεχθεῖ ὁ Κύριος τὴν ψυχὴ μου.

Καὶ νὰ μὲ ἀξιῶσει νὰ συναντήσω τὸν Ὅσιο Γέροντά μου, τὸν Μελέτιο καὶ νὰ τοῦ δώσω τὸ φίλημα τῆς ἀγάπης». Δὲν μποροῦσε νὰ πεῖ περισσότερα. Σήκωσε τὸ χέρι καὶ ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ βρέθηκε στὴν ἀνέσπερη λαμπρότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τίμια κάρα τοῦ Ὁσίου Κλήμεντος, ἀναβλύζουσα τὴ Χάρη καὶ τὴν εὐωδία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, φυλάσσεται μὲ εὐλάβεια στὴν ἱερὰ μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σαγματὰ Βοιωτίας.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον. Σαγματίου τὸ Ὅρος Πάτερ ἡγίασας, τῇ ἰσαγγέλω ζωῇ σου Κλήμη μακάριε, Ἀθηνῶν θεοειδὲς καὶ θεῖον βλάστημα· σὺ γὰρ ἐν στύλῳ ὑψωθείς, ὅλος μετάρσιος τὸν νοῦν, ἐδείχθης τῇ πολιτείᾳ. Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κοντάκιον. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν. Βλαστήσας σεπτῶς, ἐξ Ἀθηνῶν μακάριε, ἀσκήσει στεροῶ, ἐν Σαγματίῳ ἔλαμψας· ἀρθεὶς ἐπὶ τοῦ στύλου γάρ, τῶν Ἀγγέλων ἐγένου συνόμιλος· μεθ' ὧν συνῶν δυσώπει αἰεὶ, ὦ Κλήμη ὑπὲρ τῶν τιμώντων σε.

Μεγαλυνάριον.

Κλήμα τῆς ἀσκήσεως μυστικόν, Κλήμη θεοφόρε, ἀνεδείχθης ταῖς ἀρεταῖς, καὶ πᾶσι παρέχεις, τῆς πρὸς Χριστὸν ἀγάπης, καὶ ἐναρέτου βίου, τὸ νέκταρ Ὅσιε.